Olvasd el a mesét, majd oldd meg a feladatokat!

A rongybaba története

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy játszótér, a játszótéren egy pad, a padon két játék baba. Az egyik szürke, kopott rongybaba volt, tintával rajzolt orra már egészen elmosódott, de fonallal kivarrt szempárja vidáman tekintett a világba. A másik baba büszkén maga elé meredt, rózsaszín selyemruháját kényeskedve maga alá húzta, s csak ültek mindketten szótlanul. Mikor melléjük telepedtem a padra, véletlenül meglöktem a rongybabát, s az kissé nekidőlt kényes szomszédjának. No, látnotok, hallanotok kellett volna, mit művelt a selyemruhás! Apró száját nagyra tátotta, s porcelánnyelve peregni kezdett. Szidta a rongybabát, hogy bepiszkította az új ruháját, amely először van rajta. A rongybaba nem perlekedett, de vitézül állta a sarat, s kijelentette, hogy egyik baba olyan, mint a másik.

A selyemruhás baba ezen még inkább felháborodott. Még hogy ő olyan lenne, mint a rongybaba! Ő, a legfinomabb, legdrágább alvóbaba! Ez sértés! Ez... ez...

Most már sohasem derül ki többé, hogy mit akart még mondani, mert közbeszóltam. Azt ajánlottam, hogy mondják el mindketten életük történetét, akkor majd kiderül, melyikük különb. Az alvóbabát nem kellett kétszer kérni. Megigazította a selyemruháját, és kezdte:

– Az agyagot, amiből lettem, kibányászták a földből, elvittek a gyárba; ott megformálták a fejemet, befestettek, kiégettek, onnan a babagyárba kerültem, ott beletették a fejembe a két szemet, a nyakamra erősítették a fejemet, ruhát varrtak nekem, s gyönyörűségesen felöltöztettek, aztán befektettek egy szép dobozba. Dobozostul kerültem a játékboltba, ahol meglátták, megvásároltak, és most itt vagyok.

Biztattam a rongybabát, hogy most már ő következik. Előbb szabódott, hogy az ő története nincs fele olyan érdekes sem, de azután mégiscsak elmesélte:

– Én bizony nem voltam mindig baba. Valamikor mint jó meleg télikabát kezdtem a pályafutásomat. Ilike – ő a mostani gazdám – papája hordott, és én melengettem. De elkezdtem kopni, foszladozni, hiába tagadnám, így volt. Még ki is lyukadtam. Akkor megkurtítottak, s amolyan bekecsféle lett belőlem. De abból is kikoptam egy idő múlva. Akkor még jobban megkurtítottak, s átalakítottak Ilike számára. Most már őt védelmeztem a tél hidegétől. De Ilike gyorsan nőtt, mint a fűszál a réten eső után. Így őt sem szolgálhattam sokáig, mert kinőtt. Akkor rövid időre portörlő lett belőlem. Az is szép mesterség, mert az volt a dolgom, hogy tisztán tartsam Ilikéék otthonát. Egy nap elveszett Ilike szép alvóbabája. A kislány mamája akkor gondolt egyet, kimosott engem, kettéhasított, a testvérem portörlő maradt, engem pedig Ilike mamájának ügyes ujjai babává varázsoltak. Azóta baba vagyok, rongybaba, és nagyon szeretjük egymást Ilikével. Csak azon veszekedünk néha, hogy én szeretem-e jobban őt, vagy ő szeret-e jobban engem.

Eddig tartott a rongybaba története.

S a selyemruhás baba szemében egy könnycseppet pillantottam meg.

– Bocsáss meg – mondta a rongybabának –, a helyemben te is ugyanezt tetted volna. Egész biztosan.

Én pedig azt mondtam:

– Az előbb veszekedtetek, most meg egymást dicséritek, a magatok rovására. Ennek semmi értelme. Egyformán kedvesek vagytok nekem. Igaz, az egyik kicsit szebb, de a másik egy kicsit jobb. Az lesz a legokosabb, ha szépen összeölelkeztek.

Megfogadták a szavamat. És talán még most is ott ülnek a ligeti padon összeölelkezve, ha ugyan azóta haza nem vitték őket.

Hárs László meséje